

Vier jaar strijd door een stuk worst

Door Leon Verdonschot

ECHT/SITTARD • 20 september 1993. Die datum zal mevrouw Pelsers (74) uit het gehucht Sleik (bij Echt) nooit vergeten. Ze ging die dag naar Vroom & Dreesmann in Sittard om een trui te kopen. Bij de herenafdeling gleed ze uit over een stuk worst dat daar op de grond lag. Ze liep een hersenschudding op, brak haar pols, kneusde alle vingers van haar rechterhand, verbrijzelde haar rechterduim en verrekte een paar spieren.

Nu is het vier jaar later. „En ik kan totaal niets meer”, zeg ze. Op de tafel in haar woonkamer ligt een indrukwekkende stapel brieven vol juridische bombast. Een kennis raadde haar na de val namelijk aan om V & D aansprakelijk te stellen. Dus ging ze met haar man naar advocaat J. Poell, eveneens uit Echt. Volgens mevrouw Pelsers stelde die haar '98 procent' kans om te winnen in het vooruitzicht. Poell zegt zich dat niet meer te kunnen herinneren. „Maar normaal gesproken noem ik geen percentages.” Ze nam ook contact op met de

Mevrouw A. Pelsers uit Echt gleed vier jaar geleden bij V & D in Sittard uit over een stuk worst. Ze stelde het bedrijf aansprakelijk, maar verloor. En nu zit ze thuis: gedeeltelijk gehandicapt en een paar duizend gulden armer.

bedrijfsleider van V & D in Sittard. Hij liet schriftelijk weten dat de verzekeringsmaatschappij de zaak zou afhandelen. Waarop haar advocaat in een brief stelde dat ze door het ongeval gedeeltelijk gehandicapt zou blijven en daardoor „levensvreugde zal derven”. Met daaraan het prijskaartje van 45.000 gulden, te betalen door V & D.

De verzekeringsmaatschappij wees de eis schriftelijk af: „In alle redelijkheid en billijkheid kan V & D niet worden aangerekend dat derden een stukje worst op de grond laten vallen, waarover mevrouw ten val is gekomen. Van schadevergoeding kan hier geen sprake zijn. We hopen dat u voor dit standpunt begrip kunt opbrengen.” Dat begrip is bij mevrouw Pelsers nog steeds ver te zoeken. „Ik zit nu hier, gebonden aan huis. Ik ben niet meer hoe ik

zijn moet. Dat kan toch niet zomaar.”

De briefwisseling ging verder. In februari 1994 liet V & D weten dat uit onderzoek bleek dat „het vloeroppervlak geregeld op onregelmatigheden wordt onderzocht. Die worden zo spoedig mogelijk verwijderd. Het kan dan ook niet anders dan dat het stukje worst – dat u ook niet had opgemerkt! – slechts kort van te voren door een ander klant op de grond is gegooid.”

De advocaat van mevrouw Pelsers had een heel ander uitgangspunt: „V & D oefent een bedrijf uit in Sittard, in een voor het grote publiek toegankelijke bedrijfsruimte. Dan mag je verwachten dat zij er zorg voor draagt dat de door haar gebruikte oppervlakte niet gebrekkig is.”

En die argumenten – ‘wij kunnen er ook niets aan doen als

iemand een stuk worst op de grond gooit’ versus ‘het is jullie grond en je moet ervoor zorgen dat die in orde is’ – bleven zich herhalen. Met in de marge nog discussies over allerlei details: de advocaat die de vloer bij het bedrijf ‘toch al zeer glad’ noemde tegenover V & D die dat ten stelligste ontkende, de advocaat die het had over een stuk worst van twintig centimeter, het bedrijf dat vasthield aan ‘maximaal tien’.

„Hoe kunnen ze dat nu weten? Die worst was één grote prats”, roept mevrouw Pelsers uit.

Ze kan het allemaal niet meer volgen. Van een „vitale vrouw is ze immobiel en geestelijk instabiel geworden”, schrijft haar advocaat in een van de vele brieven. Mevrouw Pelsers: „En het duurde allemaal zo lang. Alsof het een moordzaak was.” Onlangs kreeg ze de uitslag van de rechtszaak. Ze had verloren.

Net als – in een vergelijkbare zaak uit 1985 – een vrouw u Haarlemmermeer, die door een andijvieblad uitgleed en de supermarkt voor de rechter sleepte. Het is onvoldoende bewezen dat de valpartij het gevolg van nalaten of verwijtbaar handelen van V & D, oordeelde de rechtbank in Maastricht.

„Het is allemaal voor niks geweest. Het heeft niets opgeleverd”, zegt mevrouw Pelsers nu. Het kostte haar de eigen bijdrage aan de advocaat en de proceskosten. Samen een bedrag van zo'n 4500 gulden. Snikkend: „Ik moet nu betalen. En bij hun kon er nog geen bloemetje vanaf.”

De bedrijfsleider van V & D Sittard is wegens vakantie niet bereikbaar. Een woordvoerder van het hoofdkantoor laat weten dat „de gebruikelijke procedure” gevolgd is. Hij gelooft niet dat het bedrijf niets voor zich heeft laten horen. „Ik kan me niet voorstellen dat ze bij V & D in het zuiden zo bot zijn dat er geen nazorg heeft plaatsgevonden. Dat zit toch wel de aard van de mensen die ons werken.”